

XI

Одного вечора звелів Ясь запрягати коні.

— Куди думаєш, Ясю, їхати? — спитала його Ганя.

— А хіба ж ти не поїдеш зо мною до Лемішковських? — спитав її Ясь.

Ганя на хвилинку задумалась, їй з першого разу не полюбилась ні Зося, ні Теодозя.

— Як до Лемішковських, то їдь сам. Я поїду іншим часом.

— Та й мені не хочеться, але треба. Лемішковська — дама великими забагами, хоч і з малим засобом, розуміє звичай вищого світа. Мені не хочеться, щоб вона назвала нас простаками. Нігде дітись: доведеться бувати в їх, коли вже зачепили всі. Та ще коли б ти знала? Треба їй одвезти оте дзеркало...

— А то навіщо? — спитала його Ганя. Недомисл засвітився в її очах.

— Може, позичає нащо? на вечорок, абощо? — говорила далі Ганя.

— Ой, де там тобі! треба подарувати! Я й сам і не радий, та нігде дітись, коли слово з язика зслизло. Бачиш, на балу почала мені Лемішковська розказувати, що не взяла своєї дочки на бал, бо ніби вона ще мала дитина...

— Гарна дитина! час на зміну матері! — обізвалась Ганя.

— Нібито вона по своєму погляду на виховання дітей мала за нечасне так рано возити її на бали. Потім вона мені розказувала, як її дочка плакала, як вона обіцялася привезти їй з балу гостинця, цукерків... І надало ж мені на той час глянути на те дзеркало! Я махнув рукою на дзеркало і... обіцяв прислати її дочці дзеркало, щоб вона тільки не плакала. Так тобі слово вислизло для комплімента! А тепер треба додержати свого слова, треба вже одвезти. Не дуже дорого коштує.

— Шкода трохи дзеркала... — промовила Ганя та й замовкла. — Одвези вже, коли обіцяв...

Дзеркало було туалетне, довго-кругле, з срібними рамами, на точених ніжках з чорного дерева. Ясь недавно привіз його з Одеси задля себе. Такого ж самого виробу, тільки трошки більше, він купив і для Гані.

Дзеркало зняли з стола, завинули в скатертину і винесли за Ясем до екіпажа.

Вже сонце заходило, як приїхав Ясь в Тхорівку. Якими не було дома. Ясь застав самих дам. І Зося, і Теодозя аж спихнули на виду, як він вступив у бідну гостинню. Вечірнє сонце через вікно освітло його розкішне, з чорним довгим вусом, вже спаніле лице, і зараз червоне проміння заблищало на срібних рамах, на блискучому склі гарного дзеркала, котре Ясь поставив на столі проти вікна і обтирав порох своєю тонкою хусточкою.

— Я додержав свого слова, привіз вашій дочці гостинця, привіз навіть конфетів, — промовив Ясь до дам і витяг з хустки зав'язаний в папері гостинець.

Швидко потім вийшла й дочка, убрана в найкоротшу сукню, щоб тільки здаватись маленькою. Вона дригнула ногою і присіла перед Ясем, зачервонівшись. Тоді Ясь подав їй конфети, взяв її за руку, привів до дзеркала, просив заглянути туди, подивитися, чи не заплакані в неї очі! Бідній дівчині очевидячки було дуже ніяково, що з нею граються, як з малою, тичуть їй у руки конфета, ніби дитинці. Але як гість сів коло неї і почав розмовляти з нею, сміливо заглядаючи їй в вічі, вона тоді зовсім інакше поставила себе до гостя, вертіла оченятами, крутила головкою не згірше своєї матінки й гувернантки, їй здавалось, що Ясь привіз гостинці таки справді задля неї, а не для когось іншого.

Подали світло в бідненьких підсвічниках, подали і непоганий чай, та в поганому посуді. Мати вирядила дочку спати. Якими все не було; Зося й Теодозя балакали з гостем.

Зося сиділа поруч з Ясем на канапі. Вона була убрана по-буденному, але в тому недбайному убранні було знать добре виміркуване кокетство. Чорна шовкова мантиль зовсім спустилася на її

стан і одслонила її шию і повні плечі. Трохи широка сукня з широкою вирізкою на шиї, яку вона надівала в спеку, пересовувалась то на одне плече, то на друге, і плечі, круглі, як великі яблука, виринали зовсім з-під сукні по черзі, неначе підіймались на терезах. При розмові Зося прихилилась трохи до Яся, і плече її виринали наверх, блищало при чорній сукні, ніби виточене з мармору. Теодозя сиділа в фотелі по другому боці Яся. Як польки, вони, звичайно, хвалили все і всіх, про кого тільки говорили, але не легенько гикалось тому, кого вони згадували й хвалили, їх хвала жалила, як жалка кропива, вже тим, що була без міри велика. Щоб втямити їх мову, треба було приймати їх слова навпаки.

— Яка мила рідня вашої жінки! — почала Теодозя. — Яка шановна її мати, спокійна, та поміркована, та добра; вже й немолода, а така гарна, така приємна, що й сказати трудно. Її дочки здаються меншими її таки сестрами.

— А сестри вашої жінки, — підхопила Зося, — що за гарні дівчатка, що за милі! як ті пташки, все горнулись до матері.

— Я дуже рада, що познайомилась з ними, — підхопила Теодозя, — так набалакалась з ними за цілий вечір, мов з рідними сестрами.

Ясь бачив, як Теодозя присіла була коло їх на хвилинку, але зараз одскочила, неначе її хто шпигнув шпилькою.

— Яка мила особа ваша жінка! — почала знов Зося. — В неї є щось дуже симпатичне, приємне, що чарує вас таки одразу! Яка вона гарна, з тією оригінальною красою українською, з тими примітними рисами лица, з тими чорними бровами. Я одразу полюбила її, вподобала її. Яка вона смирна! Як вона любить помірність, навіть модою нехтує, уборами жертвує задля того, щоб тільки обминути той ефект, хоч безвинний, але все-таки ефект. Так просто і так доладу була убрана.

Ясь добре тямив, що цю мову треба читати навпаки, як книжку, розгорнуту перед дзеркалом; що йому кажуть, ніби його жінка має сільську, мужичу красу, не вміє гаразд уратись по моді, хоч і має засоби.

— А яка вона господиня! — підхопила Теодозя. — Яке в неї хазяйство! Чого в неї тільки нема? Хіба одного птичого молока. Яка про неї пішла скрізь поголоска! репутація дуже й дуже приємна задля молоді хазяйки! Вона сама за всім догляне, не посоромиться піти і до пекарні, і на огород, і до молочні, і до льоху. Слуги в вас не лінуються, добре роблять при доброму догляді.

— Кому вже, кому, а мені треба позавидувати їй, — обізвалася Зося, ніби гудячи й судячи себе, але то була тільки хвала собі. — З мене зовсім не хазяйка! Що піду до пекарні, зачую дух з комина, то зараз і вчадію! Пішла б і на город — собак страх як боюсь! А з тими наймичками треба все гарюкатись, сваритись, а я ніяк не вмію обійтись із ними. Я зовсім незугарна хазяйнувати.

— А як вона обходиться з слугами! — знов говорила Теодозя. — Їй-богу, любо дивитись! Так запросто, так по любові; зовсім, як бог велів! Ой, як я люблю, як слуги сміливі в хаті, не забиті, не трусяться, як прислуговують тобі!

— Кому не подобається та патріархальність! але ж як трудно до неї вернутись в далекі віки! — перебила її Зося. — То треба великої просвіти! Я з цим тутешнім людом ніяк не полажу! Чи це село таке, чи, може, в Кам'яному інші люди; тут треба все принукувати палицею, нагаєм, та й тим нічого не вдієш.

Ясь почервонів. Зося зрозуміла, що вже переборщила трохи й переступила міру в похвальбі й облесливості, бо було знати, як на долоні, що вони мають Ганю за просту, що Ганя братається з людом, сама ходить до пекарні, на город і собак не боїться.

— А як вона вміє гостей прийняти! — хвалила далі Зося, — як вона вміє не дати вам нудьгувати ні на хвилиночку. До кожного присяде, кожному скаже приємне, привітне слово. Ой, що то за людина! Що то за щастя вам послав бог! Жити з такою просвіченою дружиною і разом з

тим — з такою хазяйкою, раз у раз мати в хаті таке розумне подружжя, мати з ким розумним словом перекинутись, поговорити не тільки про щоденний клопіт, та й про речі вищі, властиві чоловікові з розумом і просвітою. Ой, як я дякую богові, що він мені послав мою милу Теодозю з нашої милої Варшави. З нею я тільки душу одведу, поговорю, поживу розумом і навіть серцем...

Зося схопилася з місця, кинулась на шию Теодозі і почала з нею щільно цілуватись. Обое плечі її дуже висунулись з-під чорної сукні. Потім Зося сіла, підперла голову, похнюпилася і ніби замерла. Всі мовчали, всі поважали ніби її смутком, хотіли дати їй час переболіти душею од чогось.

А в Яся плила думка про Ганю, думка про те, як на неї дивиться сусіднє товариство, як дивиться Зося. Він поглядав на біломармурове плече Зосі, на профіль її лица і почував, що вона панує тепер в його серці, що вид Гані все далі й далі одсувався, туманів. Недурно ж Теодозя й Зося розсипали перед ним стільки хвальби. Вони закидали її квітками, як закидають яму мерця сирою землею.

— А як вона оригінальне говорить по-польській, — кинула ще одну квітку в Ганину яму Теодозя. — Як мило воно в неї виходить! як вона чудово вимовляє слова! Ніхто б не сказав, що вона московка чи українка! їй же богу! іста полька! З вас, бачу, великий вчитель. Я не знала за це!

Ганя ледве вмiла кілька слів по-польській і крутила ту польську мову, як і московську, звичайно, по-своєму, на свій український лад. Як дочка священика, вона чудово говорила тільки по-українській. Сам Ясь, будиши ще економом в Нестеринцях, розмовляв з жінкою і з челяддю по-українській. Тепер чогось йому стало сором, що Ганя не вмiє говорити по-польській.

Всі сиділи мовчки. Зося й досі сиділа, похиливши голову. Коли це з другої кімнати ввійшов Яким, зовсім так, як от виступають актьори на сцену з-за декорацій. На голові в його волосся було розкудане, картуз зліз набік. Його очі блищали дико, як у вовка. Він приспівував і пританцьовував, узявшись у боки.

«Я на місці була, я горілку пила! Диб, диб на село! кив, морг на його!» приспівував Яким, химерно присідаючи, як стара баба, і прямуючи через світлицю, йому все здавалось, що він йде вулицею, бо на сидячих людей він і не дивився. Він почав розмовляти сам з собою, як звичайно буває з людьми в хмелю.

«А баба Параска приймає вечерю з стола; я до неї: «а потанцюй, стара бабо!» А вона: «Я на місці була, я горілку пила: диб, диб на село! кив, морг на його, бо то любка його».

І Яким знов, очевидячки, передражнявав стару бабу Параску, як вона пританцьовувала. Він по-баб'ячій тупцяв по хаті і так смішно згорбився і одкидав ногами набік, що треба було од сміху за боки братись. Запримітивши людей, він став серед хати, втирив очі їв Яся, потім зняв картуз і промовив чогось по-французькій тоненьким голоском: «Bonjour, madame!»

Разом з тим він одсунув далеко позад себе одну ногу, а, другою трохи не став на коліно. Дами полякались. Зося зблідла. Ясь тільки дивився на його.

«А! bonjour, mademoiselle Theodosie!» пропищав він знов, очевидячки, передражняючи Зосю і кланяючись до стіни. — «Bonjour, Zophie!» пропищав він знов, перескочив напроти і знов кланявся. Він так добре передражнявав у голосі і в постаті свою жінку і Теодозю, як найлуччий актьор.

«Bonjour, madame Парасковья!» промовив він, обернувшись вже просто до Теодозі, і тут він заточився і трохи не наштрикнувся на її ніс. — Ану! диб, диб на село! пішла! Марш!

Все це було сказано по-українській. Теодозя схопилася з місця. Ясь за нею.

— Що це ти робиш! — крякнула на його голосно Зося. — Ох, я безщасна! — заламала вона руки і забігала по хаті. — Пішов спати, ти, волоцюго! — крикнула вона на його.

Яким скорчився в три погібелі, химерно зібгав кулаки на грудях і подибав до другої кімнати, прехимерно ступаючи нога за ногою, ніби перескакуючи через низькі тинки та перетинки. Доскакавши до ліжка, він упав ниць на подушки і притаївся.

Ясь почав прощатись. Зося випроважала його на ганок. Ніч була зовсім темна, аж чорна.

— Спаси мене! спаси мене! я загину! я запагублю або себе, або його! — промовила пошепки Зося, простягнувши до його руки.

— Спасу тебе, моя дорога, моя нещаслива, хоч маю сам загинуть!

Ясь узяв її руки, притулив до свого лица і тихо цілував, а потім притяг її всю до себе. Ніч була темна, аж чорна. В ганку було поночі, як в льоху. Ніхто того не бачив, тільки Теодозя почула те довгим носом, охнула і одхилилась за двері...

Вже пізно, лягома Ясь вертався додому і все думав про те, як судили та гудили його жінку. Що ж то говорять про Ганю багатіші, кращі пани, дідичі-поляки, коли ці бідненькі пані так її перехвалюють, що аж пальці знать? Як же вони дивляться і на мене, оці осудниці, коли в мене така жінка?

Ганя не спала і дожидала його. Світло блимало в її кімнаті. Ясь приїхав, ледве поздоровкався з нею, сказав їй ні те ні се про своє опізніння, згадав про якесь негайне діло і пішов до свого кабінету спати. Ще таким він ніколи не вертався додому. Все те і вразило, і здивувало, й зачудувало Ганю.

Другого дня вранці Зося і Теодозя прилетіли вже до Серединських в гості, ніби подякувати їм за гостинець для дочки.

Ясь був дуже радий, дуже ласкаво привітав їх; а Гані не було в покоях. Вона десь вешталась по хазяйству. Ясь послав за нею наймичку. Наймичка знайшла її коло робітниць в молочні.

— Пані! просив пан, щоб ви йшли до покоїв, бо приїхала та носата пані, що була в нас недавнечко, а з нею і та друга, дуже гарна.

— Вже знов присурганились обидві! — крикнула Ганя.

З бідного дому сама, Ганя любила багате хазяйство, почувала себе тепер, як щука-риба на глибокій воді. Любила вона похвалятися матері, сестрам своїми порядками. Тепер саме в робочий час її одривали од діла тоді, як роботи було багацько і на городі, і в молочні... Ганя не зараз пішла до покоїв. Вона подивилась на робітниць, котрі шпарували надвірні забудування, потім заглянула на город, де політниць пололи, садили, поливали. А з вікна на неї дивились гості, дивився Ясь. Ганя стала коло політниць, і з вікон було видно, що вона з ними розмовляла. Потім надійшли якісь молодичі з села і знов почали з нею розмовляти. Ганя присіла на великій колоді, що лежала коло типу. Сонце, вже доволі палке, обливало її неприкриту голову, біле лице. Вона була без рукавичок і не заслоняла лица від сонця зонтиком. Одна смілива молодича, примічаючи, що пані не гордує нею, і, мабуть, втомившись стоячи, сіла трохи не поруч з нею на колоді, та все розмовляла, ще й навіщось розмахувала руками. А в покої видко було всю ту сцену.

Тоді, як молодича сіла сливе попліч коло Гані, Зося зиркнула й переморгнулась з Теодезею. Теодозя моргнула носом так непримітно, як от, приміром, непримітно моргає той журавель, котрим витягають відра з колодязя. Ясь не міг не примітити, що вони сміються, і весь почервонів. Він так розлютувався на Ганю, що тієї години задушив би її своїми руками. Вийшовши з покоїв, він зараз послав по Ганю вдруге. А Ганя все оглядала огородину і знехотя ледве плелася додому.

— Як пані ся має? Як живе, моя найдорожча, наймиліша? — залепетали разом гості, кинулись до Гані і почали її так міцно обіймати і щільно цілувати, ніби вони були щирими приятельками або близькими родичками.

Ганя так гаряче й до серця приймала їх поцілунки, як образи, що їх у церкві цілують сільські баби.

— Вибачайте, моя наймиліша пані, що ми потурбували вас, одірвали од господарства! — залепетала Зося. — Що за личко в вас! що за щасливий кольор лица! Ходите по сонці без зонтика і ні кришечки не запалились!

— Вас, мабуть, якісь чарівниці облили якимсь зіллям в час вашого народіння, — підхопила

Теодозя, — якби я незаслонена ходила, то згоріла б на вугіллія.

Гані бажалось сказати, що їй і горіти на вугіллія не треба, бо темне, густе ряботиння робило її лице і без того темним, аж смуглявим.

Теодозя знов пригорнула її до себе і поцілувала. Гані таке було гидке те лукаве пестіння, що вона одсунулась трохи від неї до вікна.

Гості починали розмову то з того, то з другого боку, а Ганя мовчала. Гостям так було гарно сидіти в багатих світлицях, на пухкій мебелі та ще віч-у-віч з гарним Ясем, що вони навіть наважились підійти під вподобу Гані і почали розмову про хазяйство. Вони просили Ганю повести їх і показати своє господарство. Ганя була ладна й похвалитись тим, що вона дуже цінувала, й повела їх на подвір'я. Гості йшли, не прикривши голів і без рукавичок, очевидячки, щоб не засоромити й не опоганити хазяйки.

Ясь ішов слідком за ними.

Огляділи огородину, огляділи парники, знайшли перших зо два зелененьких огірків. Ясь подав по огірку гостям. Потім Ганя повела їх в опрічну хату, де молодиці збивали в фастках масло, де стояло молоко, здорові кошики з яйцями всякої надвірньої птиці. Гості охали, дивувались, хвалили Ганю. Хто його зна, з якого словника вони вибирали такі слова, такі похвали! Ганя звеліла тут-таки при собі зібрати з молока свіжих вершечків і збити масла до кофе. Молодиця збила масла повне блюдечко. Вернувшись у покої, Зося й Теодозя хвалили та хвалили те масло, попиваючи кофе, аж поки, хвалячи, виїли все до останку. А після кофе вони вгніздилися на каналі коло Гані по обидва боки, вдаючи з себе щирих приятельок, і знов цмокали її і так облизали щоки, ніби кішка своє рідне кошеня. Вони звивались коло Гані, щоб запобігти в неї ласки і щоб, з причини приятельства, часто бувати в її домі і вести залицяння до її чоловіка.

Після снідання Ясеві спало ва думку почванитись своїми кіньми. Знов вийшли всі на подвір'я. Конюх вивів з стані пречудового коника, з тонкими, мов у серни, ніжками.

— От політати б на такому коникові верхи! — сказала наздогад Зося.

— А ви їздите? — спитав її Ясь.

— Ще й як! То була наша найкраща забава, як ми ще жили на батьківщині.

Конюх поклав на коня дамське сідло. Зося вхопила батіжок. Ясь підсадив її, і вона поволі побігла кругом подвір'я, промовивши: «нехай компанія ласкаво мені вибачить, що я не убрана в довгу сукню».

Кінь чудово дріботів ристю, згинаючи шию, мов кокетна панна. Зося сиділа дуже добре на коні. Її русі буклі лисніли, як щире золото, на ясному сонці, а біле лице здавалось ще білішим, а уста здавались ще червонішими під ясним синім небом; очі аж світилися під поглядом Ясевих очей.

Приїхавши назад, Зося легенько впала на Ясєву руку і скочила на землю.

Всі політниці, побачивши для їх дивне диво, жінку на коні, покинули роботу, поспинались на тин і повитріщали очі. Діти позбігались до воріт і пороззявляли роти.

Принажена прикладом Зосі, Теодозя скікнула і собі на коня. Їй здавалось, що її постать буде дуже принадна на гарному коникові. Щоб почванитись, вона погнала коня. Коник, хоч смирний, одразу поніс її по дворі. Сухорлява й висока її постать зовсім здавалась буслом, котрий вгніздився на коні. Всі політниці зареготались біля тину на все горло. Трохи зляканий реготом з-за тину, коник пішов скоком. Теодозя перелякалась, не вміла вдержати коня і гацала на сідлі, підсакувала всім тілом вгору, ніби вона товкла просо на сідлі. Постать її була така химерна, що конюх не втерпів і без сорома аж покотився од сміху; політниці аж верещали, аж вищали од сміху, і самі пани без сорома реготались.

Ясь зняв її з коня ледве живу.

— Давно я їздила верхи, вже забула, — говорила Теодозя, ледве дишучи, — ще як у Варшаві,

та й досі...

— Будемо гуляти верхами? — спитав Ясь у дам.

— О, з великою приємністю! — обізвалась Зося. Теодозя тільки промовила її слова.

Гості поїхали додому. Ясь мав з Ганею розмову перед обідом.

— Але ж бо й ти, Ганю, добра! Як же тобі можна так обходитись з людьми? Двічі посилав по тебе, а ти не йшла, а прийшла — насупилась, слова не хотіла з ними по-людській промовити. Вони польки, люди бували й досвідні: знають світ і світові звичаї. Вони нас осудять, огудять, обганять, а ми тут люди нові.

— Як схотять, так і зроблять. А я їх не люблю; вже за те не люблю, що дуже мене хвалять та лижуть мене в щоки.

— А хіба ж то гарно, що та там на городі балакаєш з політницями, з усяким мотлохом? Ти ж хіба не знала, що гостям з вікон усе чисто видко! А вона ще сіла на колоді, посадила коло себе якусь Параску чи Мотрю, дозволяє їм балакати з собою, руками розмахувати. А вони все дочиста бачили звідсіль і сміялись з тебе якось потаємно, але дуже примітно.

— Йй-богу, не знаю, як же мені обходитись та поводитись з людьми в хазяйстві! Але ж не можна, щоб не дивитись за робітницями, не наглядати за ними та не загомоніти до їх.

— Та дивись на їх, розмовляй з ними, про мене, цілий день, тільки не цілуйся з ними, не братайся з наймиттям! Лучче кричи на їх, як осавула, ганяй їх! лучче бий їх, плюй на їх, тільки не балакай з ними запанібрата, сидячи на колоді, та ще й при панах!

Ясь бігав по хаті та кричав; його, знать, брало за печінки.

— Не завдавай ти мені сорому при чужих людях. Ми тут люди нові. Здається, час тобі б зрозуміти, що ти справжня пані, а не якась попівна, чи економка, чи там хто! що тут тобі не Нестеринці, а Кам'яне, що ми живемо не в халупі, а в багатому домі і знаємось з дідичами, та ще й здебільшого з поляками. Час би тобі знати й тямити, що й ми пані, що й я поляк, і ти повинна бути полькою серед польок...

Ганя тільки дивилась на його простими, ясними, безвинними очима і здвигнула плечем.

— А вона прийшла од політниць, — сміявся далі Ясь, — сіла з панями і надулась. Заговорила по-польській так, що всі святі, мабуть, зареготались! Вчись, Ганю, по-польській. Ми тепер серед католиків та поляків. Не завдавай ти мені сорому. Будь же пані! Кинь ік нечистому те погане хазяйство, — про мене, сядь і руки згорни! — кричав вже Ясь. — Сиди мені, як свята! Чуєш? Нехай мужики перед тобою бігають, як дзиги, на колінах лазять перед тобою! Тоді тебе і пані матимуть за людину, а не за бог зна що! їж, пий, спи, молись богу, коли хочеш, і сиди, як свята! Читай романи, коли маєш хист і хіть до того, а ні — згорни руки і на сонце не виходь! Отоді тебе сусіди-пані матимуть за панію! Мені треба отакої жінки...

— Чи ми ж такі багаті, щоб мені згорнути руки та посиденьки справляти?.. — почала була Ганя, але Ясь не слухав її і вийшов з покоїв.

Ганя як сиділа, так і впала каменем на канапі. Ніколи ще вона не бачила, щоб його очі так гордо блищали, щоб його лице, завжди ласкаве, тихе, сливе дитяче, так розчервонілося, так пашіло гнівом, панською пихою. Вона вперше на свої очі побачила, що то був вже не той Ясь, що колись гуляв з нею по Нестеринецьких ярах, що кохав її, цілував її чорні руки; не той ввічливий та ласкавий Ясь! Вона бачила в йому тепер зовсім іншу людину. І лице його тепер стало інше: і ніс вирівнявся, виріс, і щоки надулись, і брови стали супитись, і очі стратили дитячу ласкавість і засвітились якимсь ніби звірячим вогнем, — знать було, що інші думки, інші почування заворушились в його душі. А голова його все закидалась на плечі, ніс і очі все чогось дивились на стелю.

При обіді Ясь заспокоївсь, прохав вибачення в жінки. Тільки холодом повіяло од його слова. Він не доторкнувся до неї, не взяв її за руку, не глянув їй у вічі привітно. Ганя почувала, що він її

не так любить, як було колись передніше, що вона йому неуподобною стала. Вона ледве вдержала сльози за обідом, їла через силу, щоб не виявити своєї печалі та скорботи перед чоловіком.

Не довго барилася Зося. Через день вона знов приїхала з Теодоєю до Серединських. Знайшовся на фабриці в Кам'яному якийсь німчик і, здавшись на прохання Ясева, взявся вчити дам їздити верхи. Дами приїжджали в довгих сукнях, вчилися їздити на коні, гуляли з Ясем по полях, по гаях, а ввечері вертались до Серединських, пили чай, а часом і вечеряли. Ганя, задавивши в собі печаль та тугу, мусила приймати їх за гостей, мусила бути веселою, розмовляти з ними. Вона була б ладна й прихилитись до їх, якби серце змогло йти проти своєї вдачі, аби тільки догодити Ясеві, аби тільки він не кричав, не сердився.

— Чом ви не приїдете до нашої бідної хатини? — питала в Гані Зося.

— Дитина моя слабувала й досі, — одказала Ганя і сказала правду.

— Швидко день мого народіння, — натякала Зося, — я буду мати сміливість просити вас і вашого мужа до себе в гості.

— Спасибі! приїду, як буду жива та здорова. Настав день того народіння. Такі дні Зося вигадувала ще в Києві, щоб мати будлі-яку причину заводити в себе бенкети. Вона тоді празникувала навіть іменини свого батька, день народіння Лемішихи й Лемішки. Зося прислала звечора до Гані позичити всякого посуду.

— Щось велике задумують Лемішковські, — промовила Ганя до Яся.

— Та вона людина бувала, зуміє людей прийняти. Я послав їй з оранжереї усякових квіток.

— Де ж вона грошей набере? — спитала Ганя. — Я бачила їх бідність, бачила їх хазяйство.

Потягти навряд чи є з чого!

— Дай ти мені спокій з тим хазяйством! — одказав Ясь.

Ганя замовкла.

Поїхали вони до Лемішковських ще завидна, зарані. Така була в їх умова з Зоєю. Ганя ввійшла в економський дім і не пізнала Тхорівської економії всередині. Передніша бідна обстава покоїв неначе тільки снилась Гані. Тепер у вікнах блищали нові шибки. В світлиці стояла нова мебіль, правда, не дорога, але гарненька, крита рожевою вовняною матерією. На столі збоку стояло дзеркало, Ясів подарунок, а в кутку на невеличкому столикові стояв чималий фотографічний портрет Зосі, де вона стояла гордо й прямо, поклавши одну руку на клавіші фортеп'яна. Кругом портрета обвивався вінок з живих тепличних дорогих квіток. Коло столика стояло два вазони китайської рожі саме в цвіту. Через усю світлицю прослався новий килимок і тягся через другі кімнати до Зосиної спочивальні. Вікна були позавішувані плетеними тонкими завісами.

Цікавість потягла Ганю і до других кімнат. Хазяйка вела її, все показувала, всім хвалилася. Все було в покоях новеньке, свіже. Ганя заглянула в спочивальню. Та кімната була обклеєна такими самими шпалерами, які були в її спочивальні. Над Зосиним ліжком висів достоту такий самий килим, як над її ліжком: по білому полі букет розкішних червоних троянд в листу серед килима. Коло вікна стояв круглий столичок, гарний, як цяцька, і достоту такий самий, який був у Гані, що сам Ясь привіз недавно з Одеси.

— Як вам подобається килимок? — спитала Зося. — Правда, гарненький?

Ганя почувала, що її ноги слабшають, що її серце мліє, що в вухах задзвеніло. Вона присіла на стільці. І вже вона й не слухала того, що їй оповідала Зося. Вона не зводила очей з килима, з вінка троянд, що розсипалися по білому полі килима. По цій обставі вона прочитала, ніби по розгорнутій книзі, все і все зрозуміла.

Вернулася вона до світлиці з блідим лицем, з смутним видом. Ніхто не знав тому причини, окрім, може, Яся та Зосі. Але їм про Ганю було байдуже. Зося переходила од гостя до гостя, вертілась по гостинній, сміялась, жартувала і таки справді розвеселяла товариство.

Почали з'їжджатись гості. Зося, по своєму давньому звичаю, була з візитами у деяких сусідніх дідичів і запрошувала їх до себе. Але не багато значних панків поквапилось приїхати до неї в гості. З сім'ями поприїжджали все економи та все бідненькі. З дідичів приїхало кілька нежонатих старих, лисих кавалерів.

Зося, Теодозія і мала дочка були убрані в коротенькі літні сукні, ніби підбираючись під сезон, під натуру, що саме вбралась в зелений лист. В їх постатях, в їх уборах було щось трохи комедіантське, навіть чудернацьке. Ставши серед світлиці, Зося обвела всіх рукою і промовила трохи ораторським вивченим тоном ніби промову:

— Я мала од бога велике щастя вперше побачити світ в його усій літній красі, в зеленому листу, в квітках, під синім небом пізньої весни. Прошу ж якнайласкавіше моїх милих гостей напитись чаю в зеленому саду, під стелею зеленого гілля, під ясним небом.

Зося склонилась до всіх і подала руку Ясєві. Другі гості попарувались і пішли в садок слідком за Зоєю. Яким, прибраний, причесаний і дуже загорілий, дивився на це все, як на дивовижу. І він потягся за другими.

Садок розіслався попід невисокою спадистою горою і був, справді, гарний з густими вишниками з старим гіллястим деревом, з зеленою травою. Зося повела гостей вгору між двома рядками старих груш. На горбі починався вже ліс з зеленою ліщиною, берестами, грабами й липками. Гості йшли по давній дорозі, котра вже густо заросла шпоришем та подорожником. На самім шпилі, з-за густих кущів, щось несподівано зашелестіло. Коли це одразу за деревом в гушавині вдарили музики і почали грати якусь італійську мелодію. Потайні, несподівані музики, очевидячки, були сюрприз для гостей. Всі зглянулись, всі осміхнулись, всім, очевидячки, було приємно. Зося переглядалась з Теодозєю, і очі їх аж заграли. Коли через кілька ступенів знов щось зашелестіло між кущами. З-за кущів висунулась кобиляча голова, а потім на стежку стрибонула і ціла хамулувата та миршава коняка, спутана залізним пудом. Вона заступила гостям стежку, скакала собі поволі вперед, одкидаючи задні ноги і махаючи хвостом. Компанія мусила спинитись, а потім, при гуках музик і брязканні залізного пуда, мусила обійти коняку, ніби велику персону. Паничі сміялись у рукав. Зося почервоніла. Це вже був і для неї самої сюрприз.

З шпиля швидко всі зійшли наниз. Місцина була дуже гарна. Нанизу був ставок, понад ставком на низині знов густо ріс садок. Край берега зеленіла свіжа трава та осока. Під густими грушами гості побачили столи, заслані білими обрусами. Коло столів з-за густих вишень знов почувались музики: грали веселого марша. Підучені жидки перебігли з гори і стріли гостей маршем коло столів.

— Що це в вас за музичний садок? Чи дерева в вас грають, чи що? — жартував один лисий панич з Зоєю. Другі гості охали, дивувались, і всі загалом вихвалювали Зою господиню.

Слуги подали на столи самовари. Все зняряддя до чаю на столах було вже налагожено; Зося з Теодозєю, зелені, мов русалки, що повилазили на берег, наливали чай і подавали гостям. Всі дуже церемонно сиділи коло столів, як москалі на муштрі. Жиди грали за кущами. Зося з Теодозєю вештались розчервонівшись.

— Ніколи не забуду я того гуляння в Варшаві в одного графа, — почала Теодозія. — Я була в його домі на службі. Чи поймете віри, п'ять оркестрів гриміло, поховавшись поза кущами!

— Нащо вам в Варшаві! — обізвалась Зося. — Я ніколи не забуду, як один мій знайомий генерал в Києві зробив для мене сюрприз у цей самий день, в своєму саду. Чи пам'ятаєш, Якиме?

Яким дивився на неї, ламаючи собі голову і згадуючи, у якого він там генерала гуляв у саду, і не пригадав-таки того генерала.

Гості пили чай і вдавали, ніби вони справдішні чималі пани, ніби вони говорять дуже поважні речі; а справді вони розмовляли про погоду та негоду, а лисі паничі підпускали на вухо Теодозії таких компліментів, що аж її ніс почервонів. З-за тину, з-за кущів виглядали діти, хлопці, дівчатка-

няньки, у котрих на шиї сиділи малісінькі дітки, обнявши їх шию ніжками й ручками. Зося вхопила з стола бубличків, полетіла до тину і почала їх роздавати дітям. Деякі брали, а деякі не брали і тікали од тину.

— Чисті дикуни, а не людн! — сміялась Зося, вертаючись бігцем до столу.

Швидко з дітьми понаходили з кутка собаки і, зачувши хліб, посідали недалеко од гостей, дивлячись на стіл. Коли це з-за кущів ліщини знов щось зашелестіло за спинами гостей. Всі обернулись з переполоху назад. Всім здалось, що знов вискочить з ліса коняка в путі, але всі помилились, бо з кущів вистромила рило здорова чорна свиня, нюхала на повітрі, а за нею з кущів посипались, як зайці, поросята. Всі зареготались. Перелякані поросята кинулись прожогом під ноги гостям, а їх мати, сполохана несподіванкою, кинулась прожогом і звалила пару стільців. Всі схопились з місця і реготались. Зося почервоніла, як жар, а Яким реготався, аж за боки брався з того сюрприза.

Гості заспокоїлись і випили чай. Зося знов просила гостей на легку закуску. Всі встали і, церемонно побравшись парами, пішли за Зосяю. Знов жиди затріщали й зарипіли за кущами на трубах і скрипках, як колись давно коло стін Єрихона. То був знак, що там треба опинитись. Швидко всі примітили між вишнями гульбище — ніби катрагу без стінок на стовпчиках. Там стояли столички з ласощами, з ягодами, з варенням. Зося вскочила туди, ніби серна, в просила дам до столиків.

Тільки тут якось обійшлося без домашнього звіра, хоч і видко було в катразі сліди, де кублились кури і квочки з курчатами.

Настав вечір. Надворі вже поночіло. Зося повела гостей до дома. Всі вийшли на шпиль і стали, щоб надивитись на гарний захід, що жеврів над гаєм, над ставком. Коли це над ставком щось луснуло, тріснуло, блиснуло, і з'явився синенький димок. Всі звернули увагу і чогось ждали. Швидко гості побачили, що над водою знов щось тріснуло, блиснуло і, скочивши раз по воді, згасло і ніби пірнуло й потонуло. Зося просила одного панича з фабрики наробити ракет і забавити гостей. Панич був теж чваньковитий і обіцяв Зосі наробити таких фейерверків, яких не видано і в Варшаві. Одначе ракети не вдалися. Остання тільки бовтнула в воду і сполохала з півкопи жаб, котрі плигнули з куп'я в ставок.

Гості вернулись до господи. Світлиця була вже прибрана по-бальному. Почались танці. Всі веселились, всі бавились; одним одна Ганя сиділа, як нежива. Пізно вже, аж в пізні обляги, подали вечерю, що варив кухар Серединських. Вечеря була багата. Зося сподівалась наїзду багатих сусідніх панів і хотіла показати себе перед ними за велику панію. Одначе значніші пани до неї не приїхали і не пустили своїх сімей. За вечерєю Зося й Теодозя дуже були ласкаві до Гані, подавали їй першій всякої страви, але разом з тим назирали збоку, як вона держить видельце, як вона кладе шматок хліба в рот, як вона їсть. Вже перед світом Серединські вернулись додому. Зсажуючи Ганю з фаетона, Серединський взяв її за руку. Рука була холодна, як лід, вся в поту і трохи трусилась.

Не встигли вони переступити поріг і зостатись вдвох, Ясь почав зараз чіплятись та докоряти Гані, сліпцем налазив до неї.

— Але ж і ти, Ганю, поводитись між людьми так, що, їй же богу, мені було сором за тебе. Всі веселі, всі танцюють, бавляться, жартують; дами щебечуть, — одна ти сиділа не сказати б дерев'яна! Ти прийшла б до однієї та до другої дами, та посміялась би, пожартувала, та потанцювала, а то сидить та очима кліпає та лупає.

А Ганя і тепер сиділа, наче охолела; навіть не роздягалась. Вона глянула на килим коло свого ліжка. Він був такий самісінький, як і в Зосі. Ганя не втерпіла і почала плакати. Вона почувала, що холодно, що її почало морозити, що мороз розливається по всьому тілі. Їй бажалось хоч натякнути йому, що вона примічає дещо; та не вдалася вона в свого батька отця Хведора, а більше вдалася у

свою тиху матір, і поклала собі на думці все терпіти, у всьому догожати коханому чоловікові: приймати його гостей, панькатись коло Зосі і Теодозі, бути веселою, щоб тільки задержати гаснучу іскру любові свого милого.

— Я нездужаю... чогось, — ледве промовила Ганя.

— А коли нездужаєш, то чого було б їхати в гості! Сиділа б вже вдома та балакала з політницями.

Ясь починав вже кричати. Наймички повставали і вешталась по покоях, чули те все. Гані стало сором.

— Я буду весела, ладна сміятись і жартувати, коли ти того хочеш. Тільки не сердься: я нездужаю.

Вона задушила в серці сльози, спокійно почала роздягатись, а як вийшов Ясь з кімнати, тоді впала навколішки перед образом і довго, довго молилась до бога, щоб повернув чоловікове серце знов до любові.

А Зося з Теодозею од того часу просто таки внадилась до Серединських; сливе кожного дня з нудьги приїжджали вчитись їздити верхи і заважали Гані в господарстві. Ясь сідав на коня і летів з ними в поле, в гаї, на сіножаті. Ганя з вікна дивилась, як полягала курява по їх слідах, як коні летіли в лузі, мов птиці на вітрі, і готувала для їх чай, закуску. Приїжджали вони додому, наганявшись залюбки та досхочу, — Ганя цілувалась із Зосою, приязно балакала тоді, як на її душі лежав важкий камінь; сміялась і жартувала тоді, як до очей підступали сльози; подавала їй хліб тоді, як бажала подати їй камінь; обнімала її тоді, як була ладна задушити її руками.

— Господи! підсиль мене, поможи мені! — молилась Ганя. — Душа моя не видержить далі такої муки, такої кари.

А до Яся знов найжджали гості, нові знайомі. Ганя мусила вбиратись в гарну одежу, виходила до гостей, вітала їх приязно, силкувалась вишукувати в душі, що було живого, збирала всі слова, які знаходила, швидко й жваво вешталась по просторних світлицях, шанувала гостей усім, що мала найкращого в хазяйстві. І важке то було її життя! Гості були чужі, не свої люди. Мова їх була інша, інтереси їх були інші, як була інша їх вдача, інше їх життя.

Ганя дізналась досвідом і пересвідчилась, що не зійдеться з тими людьми, гордовитими, чваньковитими; вона бачила, що вони її не люблять, не прихилиються до неї щиро. І нудила вона світом серед веселої бесіди. З-поміж усіх знайомих один Хоцінський був до неї найприязніший, найприхильніший, та й той од неї чогось одхилився в останні часи.

А тимчасом вірні слуги почали їй виказувати на Яся, що не раз бачили Серединського з Зосою в княжому саду, як вони ходили, побравшись попід руки, як вони сиділи під скелею в печері над водою, ніби сховавшись од цікавих очей. Ганя не мала тепер жадного вагання. Вона вже давно те постерегала, хоч і не бачила на свої очі. І як було не постерегти, коли Ясь не промовляв до неї слова на самоті, тоді як колись давніше він не одходив од неї, а як одходив, то знов приходив і горнувся до неї, і голубив її.

Пішла далеко чутка, що управитель недобре живе з управительшею. Дійшла та чутка і до Нестеринець. Отець Хведор звелів запрягти коні і поїхав з матушкою до дочки. Яся не було дома; одна Ганя стріла своїх батьків. Тільки мати переступила поріг, дочка кинулась їй на шию і заридала. Мати собі в плач.

— Е! погано ж, коли так! — промовив батько. — Але... баби! мовчїть лиш ви! годі вам рюмсати. Чого пак між молодими людьми не буває? Часом чоловік не купить на ярмарку своїй жінці шматка якоїсь дрантини, а вона й ладна киснути цілий день. Повтирайте сльози! Приїде зять, самі побачимо, роздивимось. На світі буває усяково.

Надвечір приїхав і Серединський, увійшов у хату і ледве привітався до батьків. Він очевидячки був не радий їх приїзду. Подали чай. Ясь сидів і все кусав собі губи.

— Як ви собі живете? — питав батько.

— Так, як і завжди! — одказав знехотя Ясь. — Трохи ласмось, трохи миримось.

— То найкраще! — повернув батько в жарти. — Бо я не люблю, як чоловік тільки цілується та милується! Ото ознака, що навіпісля певно будуть дряпатись та щипатись. А я й тепер візьму та й ущипну свою матушку, щоб трохи посердилась. Воно, бачте, часом дуже добре і для здоров'я... Ха, ха, ха! — засміявся отець Хведор, але якось роблено, не щиро весело.

— Тобі усе смішки! — одказала матушка смутним голосом. — Сердьтесь не сердьтесь, Івану Станіславовичу, а ми перечули через людей, що ви недобре почали жити, — промовила матушка з сміливістю, що аж сам отець Хведор здивувався.

— Та ні-бо, мамо! Хто це вам наговорив? — промовила Ганя, так, аби говорилось.

— Як же ми погано живемо? — спитав Ясь, не дивлячись нікому просто в вічі. — Покої наші трохи не в золоті, в багатстві; засоби наші добрі; Ганя ходить у шовку; є що їсти й пити, є кому в нас і роботу робити. Не винен я, що Ганя, як наймичка, кидається до всякої роботи, базикає з політницями, трохи не цілується з мазальницями, поводитьсь з ними запанібрата.

— Е, сину! то, бачте, дочки мої дістали змалку таке виховання в свого батька! Як про це річ, то є пак чого й киснути! То ти, Ганю, паній, похожай по світлиці та себе розважай. Спи в рукавичках, ходи в хаті під зонтиком, муштруйся перед дзеркалом цілий день! Чого вже, чого, а панувати дуже легко. А ти ще й досі того не розмакувала?

— Коли ж ми, тату, не вік же будемо сидіти на такому хлібі, — одказала Ганя. — Хотілось би показайнувати і надалі дещо придбати та зібрати.

— Навіщо! Коли добре, то вона хоче ще краще! О, ба! яка хитра! За це варто інколи і вщипнути. Тільки ти, Ганю, борони тебе боже, не кажи нічого про таку мою філософію меншим сестрам. А то ще як захочуть спати в рукавичках, як посідають панувати рядочком та не візьмуться й за холодну воду, то

буде нам погано!

— Ні! бачте, нехай би вона собі й хазяйнувала! — поважно сказав Ясь, — та треба ж знати й уміти гостей привітати, прийняти по-людській, зайняти їх цікавою розмовою. В нас тепер бувають все значні люди.

— Ото трудна штука гостей прийняти! Та їм тільки треба вистачити добре їсти, а найбільше — добре пити. А молодим найміть музики, то вони крутитимуться та битимуть тропака хоч і цілий тиждень!

— Чим же в нас недогода тим гостям? — промовила Ганя. — Чи мало ж у нас виходить на гостей? Чи не гріх же буде гостям ремствувати та жалітись на мене?

Гані хотілось розказати, як їй важко приймати і гостей, й Зося, й Теодозю, та вона змовчала. Вона все сподівалась, що своєю покірністю, своєю догодою чоловікові і його гостям вона верне його любов, прихилить до себе його серце. Ганя дала собі зарік навіть не жалітись матері і нічого про те не казати.

— Гостей не всіх одбудеш хлібом-сіллю, — проповідував Ясь. — Деяких треба вміти привітати розумним словом, салоновим тоном. У нас бувають пани, дідичі і здебільшого поляки.

— Хто ж винен, що наша дочка не полька, що не вміє вона крутити хвостом, як та Зося вертілась на балу? — загомонила матушка.

Серединський схопився з місця і почав никати по хаті.

Отець Хведор ушух і замовк. Старим стало видко, що Серединському хотілось мати жінку великосвітську пані, котра б зуміла напустити туману на людей, котра б вертілась, крутилась, грала велику ролю в гостинній. Старі постерегли, що Ганя не підходить під його теперішній зразець жінки, а Зося якраз підскочила під його міру і опанувала і серце його, і голову, й... кишено.

— Ви ще молоді люди, — промовив о. Хведор вже зовсім іншим, не жартовливим голосом, — ще починаєте тільки жити в світі, опинились між іншими людьми, не такими, як було колись передніше. Я вам батько, хоч, може, вам теперечки і не бажалось би мати мене за батька, і скажу вам, що з великого панства багато грому та хмар, а малий дощ. Ви живете не для панів, а для себе. З усього того панського брикання, того високодумства, гордощів для вас користі, як з цапа — молока. Коли одвернуться вони од вас, то ви поверніться потилицею до їх! Коли в їх своя стежка, то нехай буде і в вас своя! Ганяйтесь за ними, пеститесь та підлизуватись до їх, догожати їм, поїти, годувати їх? Та нехай вони швидше всі повиздыхають, ніж я мав би зтягти їх до свого дому та ше й панькатись коло їх та дякувати за це, як за велике для себе щастя!

Серединський махнув рукою і почав ще швидше вештатись та никати по хаті. Його очі дивились на стелю, аж горіли вогнем; руки були позакладані в кишені.

— Годі вам, тату! — просила Ганя. — Що ж робити, коли ми живемо тепер і єднаємось з панами. Тут не те, що було колись в Нестеринцях.

Розпрощались батьки з дітьми. Серединський десь зник, зійшов з дому і не випроважував навіть їх з двора.

— Кидаю тебе на волю божу! — говорив батько до дочіки, благословляючи її великим хрестом. — Приїжджай до нас, бо я вже до твого чоловіка не приїду. Візьметься він, свого часу, за розум, тоді ти будеш знов щаслива. Він ще молодий. В йому заграла шляхетська кров, зачувши аристократичність, багатство, панство. Нехай грає! Тільки важко буде тобі танцювати! Та вже танцюй, моя дитино, поки його кров трохи прохолоне.

А мати обнімала дочку і плакала разом з нею.

— Ішла ти, Ганю, заміж, — душа моя вже почувала ніби щось недобре. Недурно я так тривожилась, недурно я не хотіла тебе заміж за його давати. Не до пари він тобі. Не по-моєму ж хіба й вийшло?

— Ат! верзеш бог зна що! — говорив отець Хведор, сидючи на возі. — Прийшла дурість в голову, то й дуріє, та й годі. Перетреться-перемнеться та й так минеться колись.

Вернувсь Ясь додому і почав зараз чіплятись до Гані.

— То ти оце батькам своїм жалілась на мене! прошення подавала! В своїх вчинках я вольна людина. Що ж вони мені заподіють у моїй господі? Коли б ти наказала своїм, щоб вони мене не турбували та більше не приїжджали до нас! Ото було б найкраще.

І батьки Ганині вже більше до його не приїжджали. Зосталася Ганя сама без поради, без товариства; сама, як билина в полі, з своєю малою дитиною та з своїм горем.